

Имаше в романа една сцена, която Димов искаше да използва като психологически мост към срещата на Ирина и Лила. Преди Динко да замине за отряда, димов връщаше по някакъв повод Ирина на село. При срещата си с Динко, при спомена за неговата обич, тя изпитваше едно дълбоко носталгично чувство. На това чувство после Динко трябваше да се опре, за да се реши да заведе Ирина при ранената Лила. Тази сцена беше пак плод на стремежа на автора непрекъснато да връща своята героиня към връзките и с народната среда и същевременно да доказва, че Ирина е жертва на скъсването с тази среда.

В първия вариант на "Тютюн", с който той излезе като концепция и още в София го пречупи, Борис и Павел трябваше да се срещнат след Девети септември и Борис трябваше да преживее онова което беше преживял най-малкият брат Стефан. Павел трябваше да постъпи спрямо Борис /разбира се от други подбуди/ така, както Борис беше постъпил спрямо Стефан. Аз бях за този вариант. Не помня защо Димов се отказа от него.

Какъв беше вариантът за Ирина? Изживяла смъртта на Динко, почувствувала нравствената сила на Павел, тя се връща в живота. Димов виждаше тези два опорни психологически пункта, за да върне Ирина в лекарската професия, да защити у нея ума, силата и очарованието. Тук не можех да се съглася с него, бях против това спасяване на Ирина. Консумацията на много кафе и тютюн му коштуваше решението да я убие.

Аз в същност не знам кой е прототипът на Ирина. Когато снимаха филма "Тютюн" в Асеновград, ние ходихме с неговата кола там. Тогава ме запозна с Коканова. Вечерта бяхме седнали така: Коканова, Димов, аз; отсреща Корабов и Йордан Матев. Тогава Димов ми пошепна за Коканова: "Забележи, че и физически и духовно покрива отчасти образа на Ирина". На връщане го попитах по този повод има ли Ирина прототип. Каза ми, че като всички негови герои, тя е събирателен образ.

Веднаж бяхме на Бунарджика с един съветски професор. Бях се току що завърнал от един конгрес в Аржентина. Димов беше дошъл в Пловдив да му разказвам. Като дете се вълнуваше, когато се случеше нещо много хубаво и това много хубаво го засяга. А моят доклад пред конгреса беше посрещнат много добре. Изпратихме съветския гост до неговия хотел, после тръгнахме към "Трьмонциум", където Димов беше отседнал това беше любимият му хотел. При това изпращане ми каза: "Ех, тоя Пловдив няма да се върне вече! Какви хубави мигове съм изживял тук!". "Човешки или творчески?" - по-